

In Memoriam van Zr Jeanne Simons door Zr Tiny Hölscher, zoals uitgesproken op de uitvaart op 5 april 2022 in de kapel van het Wereldhuis te Boxtel.

Vandaag zijn wij hier tezamen om afscheid te nemen van onze medezuster Jeanne Simons. Na een ongelukkige val is zij onverwachts, na twee dagen, op 28 maart overleden in het bijzijn van haar medezusters.

Zuster Jeanne werd op 16 december 1931 geboren in Helvoirt als vijfde in een landbouwersgezin met zeven kinderen, 4 Meisjes en 3 jongens. Haar ouders waren diep godsdienstig en de goede onderlinge verhoudingen in het gezin, “waren de basis voor mijn roeping “, zei ze later.

Ondanks de crisisjaren was er op de boerderij altijd te eten. In de oorlog werd haar moeder ziek en moest drie jaar het bed houden. Hierdoor kregen de kinderen al snel verantwoordelijkheden. Uiteindelijk werd moeder beter en kon ze zelfs weer lopen. Jeanne heeft altijd bewondering gehad voor haar moed. Door de oorlog had Jeanne alleen lagere school en huishoudschool gehad. Later heeft ze dit alsnog ingehaald door een studie Maatschappelijk Werk en andere bijscholingen te doen.

Op jonge leeftijd wist Jeanne al dat ze naar Afrika wilde met het verlangen om iets te kunnen betekenen voor minderbedeelden en voelde zij zich geroepen om religieuze/missionaris te worden. ”Christus heeft mij geroepen langs gewone wegen”, zei ze, “en tijdens mijn leven ontdekte ik Hem steeds meer”.

In maart 1953 trad zij in bij het postulaat van de Missiezusters van Onze lieve Vrouw van Afrika (Witte Zusters) in Maarn. Na haar noviciaat deed zij haar eerste geloften in Esch op 1 mei 1955 om daarna naar ons moederhuis Sainte Marie in Algiers te gaan voor een jaar verdere vorming. Na dit jaar kwam zij terug naar Nederland voor werkzaamheden in Boxtel en Maarn en deed in Tilburg een vormingscursus als basis voor verdere studies. In 1961 deed zij haar eeuwige geloften. Daarna vertrok zij naar Liverpool om de Engelse taal te leren.

In mei 1962 brak de tijd aan om naar Afrika te gaan en vertrok ze naar Kashozi, Tanzania. Hier leerde ze de lokale taal het Kihaya en later het KiSwahili. Jeanne heeft in vele plaatsten in Tanzania gewoond, ze werkte vooral met meisjes- en vrouwengroepen in de dorpen, dicht bij
Een vervolg

hun leefwereld. Ook gaf zij les op de huishoudschool. Na zes jaar kwam zij op verlof en deed zij het derde jaar, een vervolgcursus van drie maanden, in Frascati, ons moederhuis in Rome. Vandaar keerde ze terug naar Tanzania.

Na een vakantie in 1970 liep ze stage in Huize De Bocht in Goirle, een huis voor ongehuwde moeders. Dit was een bijzonder leerzame periode voor haar: er ging letterlijk een wereld voor haar open.

Na 5 jaar keerde ze terug naar Kashozi waar zij les gaf op een meisjesschool. Hier hoorde ze pas na een aantal weken van het overlijden van haar moeder, terwijl ze zelf in het ziekenhuis lag met een nierbekkenontsteking. Ze was erg verdrietig dat ze geen afscheid van haar moeder had kunnen nemen.

Gelukkig brak daarna voor Jeanne een mooie tijd aan toen zij in 1976 naar het afgelegen Isingiro ging, een Ujamaa-dorp, waar mensen van verafgelegen gebieden samenwoonden. Met een andere zuster leefde zij temidden van de mensen en konden zij een 'christelijke basisgemeenschap' beginnen.

Terug in de jaren '80 in Nederland voor missie-animatie met jongeren voelde ze zich vervreemd van haar eigen cultuur. Ze vond de kerk hier erg hiërarchisch en in Afrika had ze veel meer gemeenschapszin ervaren. Gelukkig vond ze steun in haar community in Den Bosch. Ze organiseerde internationale missionaire routes en had nauw contact met een Taizé-jongereengroep. In 1982 was zij Provinciaal Assistent en werd ook betrokken bij het team van missie-animatie en roepingenapostolaat.

Van '88 tot '94 werkte Jeanne weer in Afrika als vormingswerkster met jongeren, o.a. in Kangemi, een krottenwijk in Nairobi. Hier ervoer ze een vitale kerk en echte wederkerigheid. Voordat ze definitief terugkeerde naar Nederland in 2003 heeft ze nog pastoraal werk gedaan met vrouwen en aidspatiënten.

Terug in het klooster in Esch vierde ze haar 50-jarig jubileum; hierna verhuisde ze naar Boxtel. Ze werd overste van de Molenwiek en daarna gekozen tot Regionaal Overste van Nederland van 2007-2013.

Gezien de leeftijd van de zusters brak in Nederland de tijd aan dat een leek de bestuurlijke taken over zou moeten gaan nemen. Jeanne heeft met veel doorzettingsvermogen bewerkstelligd dat er in mei 2012 een lekencoördinator kwam: Mw. Marina van Dalen.

In 2012 trok ze in een appartement op de Molenhof en in 2017 verhuisde ze naar het Wereldhuis. Door toenemende geheugenproblemen bracht ze haar laatste jaren door op verpleegafdeling Smaragd.

Daar is ze naar haar val uiteindelijk in alle rust is overleden. Haar leven zag ze als een pelgrimstocht, waarin God haar levensbron was. Hieruit heeft ze ruim geput om te worden wie ze was. Een echte missionaris betrokken op alle mensen die ze tegenkwam, zowel in Afrika als in Nederland.

Lieve Jeanne, je bent nu opgenomen in de Eeuwige vrede van de Heer, Rust zacht.

N.B. Een brief van Zr Florence Mwamba, een Afrikaanse medezuster die nu Entityleider is van Europa/Canada.

Ik hoorde van de dood van onze zuster Jeanne Simons en woonde bij Jeanne in Kangemie, Kenia. Ik prijs God voor haar leven. Ze was een vrouw van vrede. Ik zal God altijd dankbaar zijn met haar geleefd te hebben.

As je haar begrafenis viert, voeg dan, indien mogelijk, mijn dankwoord toe. Ik dank haar voor haar geloof en haar kalmte. Ze was een grote zus die ons charisma met zoveel passie beleefde. Vol compassie en begrip. Altijd attent op de behoeften van anderen. Als jonge zuster dank ik God voor de steun die ze me gaf en vooral in tijden van strijd stond ze aan mijn zijde. Haar gevoel voor rechtvaardigheid, eerlijkheid en waarheid steunde mij in mijn roeping.

Beste Jeanne, heel erg bedankt voor wat je voor ons bent geweest, een zus, een moeder, een metgezel voor zoveel mensen in de missie in Afrika. Terwijl je geniet van de volheid van het leven in God, gedenk ons alstublieft in je gebed. Rust zacht grote zus!

Florence Mwamba